

Roze Wolk

Vanaf het moment dat ik in verwachting was, zweefde ik op een roze wolk, maar niets of niemand kan je voorbereiden op de veranderingen in je leven. Natuurlijk had ik al vaker gehoord hoe je leven op de kop komt te staan als je de zorg over een kind hebt. Maar alle poepluiers en flesjes hebben mij niet van mijn wolkje doen afvallen. Vier jaar heb ik mogen genieten van mijn dochter zoals ze is, totdat ze naar school moest.

Tegenwoordig heet dat groep één, wat voor mij gewoon nog steeds de kleuterschool is. Ik heb er mooie herinneringen aan, lekker spelen en dat was dat. Ik was dan ook blij voor mijn dochter. Toch al naar school, dat klinkt best stoer, maar dan wel nog spelend. Nu vraag ik me af of ik van een andere planeet kom. Misschien ben ik wel een naïeve moeder, want de tijden zijn veranderd. Tegenwoordig krijgen kinderen dus al in groep één een Cito-toets. In mijn herinnering heb ik ook een Cito-toets gehad, maar dan wel in de zesde klas, euh ja, groep acht dus. Mijn dochter voelt er niets voor om testjes te maken, ze speelt liever in de poppenhoek. Boekjes kijken en muziek beluisteren behoren ook tot haar favorieten bezigheden. Maar zo werkt het helaas niet. Meteen vanaf de eerste schooldag is er structuur, beginnend met het “kringetje”. Dan moeten al die vierjarige netjes in een kring zitten. Ze mogen niet praten zonder eerst een vinger op te steken en moeten braaf hun beurt af wachten. Mijn dochter vertelt vaak honderduit over de films die ze heeft gezien. Ze heeft een fotografisch geheugen en herinnert zich ieder detail. Ook beweert ze wel eens dat haar vader een dichter is, met alle gevolgen van dien. Dus werd ik uitgenodigd voor een gesprek met de Juf. Zij vond dat mijn dochter toch wel erg veel fantasie heeft. Ik dacht nog wel dat een levendige verbeelding iets positiefs is, maar de Juf vond het maar niks. Ik viel zowat van de dwergenstoel af. Ook kreeg ik te horen dat mijn dochter niet logisch redeneert want haar vader is immers geen dichter. Sterker nog, de Juf wist dat er helemaal geen contact tussen vader en kind is. Mij werd duidelijk gemaakt dat ik mijn dochter het verschil tussen fantasie en werkelijkheid moest leren. Ook haar gedrag in de groep was beneden de maat. Welke maat vraag ik me dan meteen af? Ik kon natuurlijk niet vertellen dat mijn meisje een drie dubbele waterman is en dat ze niet warm loopt voor grote groepen. Na een aantal weken moest ik mijn dochter de school zowat in sleuren en ging het afscheid gepaard met bittere tranen. Zoveel kritiek op mijn unieke kind, zoals in mijn ogen ieder mens uniek is. Kennelijk is er in deze maatschappij geen plaats voor iets anders dan de doorsnee en moeten kinderen van vier jaar allemaal hetzelfde sociaal gewenste gedrag vertonen. We zijn nu drie jaar verder, en nog steeds plakt het schoolstelsel een sticker op mijn kind. Als we thuis zijn zitten we samen op die roze wolk, maar buiten de muren is het een heel andere wereld. Hoe maak je een bevooroordeelde maatschappij duidelijk, dat mijn dochter niet autistisch, maar een Nieuwetijdskind is???

De column Phoenix is een nieuwe rubriek over een alleenstaande moeder die zich geconfronteerd ziet met de beperkte instelling van de maatschappij en het schoolstelsel

